

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
ЧЕРНОТО ЛЕВЧЕ

chitanka.info

Като се връщаше от училище, малкият Любчо намери на улицата едно левче. Левчето беше съвсем черно. Личеше само надписът „1 лев“. Любчо го грабна и отърча дома си. Но до вечерта той мисли все за това левче. Преди да легне да спи, той пусна левчето в една празна кутийка и я скри под възглавницата си. Но мислите му бяха все около левчето. Кой ли го е загубил? Къде ли е ходило? Защо ли са го почернили?

Но преди да притвори очи за сън, стори му се, че някой подръпна леко завивката. Любчо се изплаши и се сви на кълбо. Той чу как до леглото му се изкиска тънко детско гласче:

— Хе! Хе! Хе! Ей, Любчо, изплаши ли се бе? Не бой се, аз съм — извика гласчето.

— К-к... кой си ти? — едва можа да попита Любчо.

— Хе, хе, хе! Аз съм черното левче. Хайде, погледни ме де!

Любчо повдигна малко одеялото и погледна. Наистина, долу до кревата му стоеше едно мъничко човече. То беше много смешно, с тънички крачета, с мъничка главичка, а тялото му издуто като черно балонче.

— Хайде, хайде, не бой се, аз съм! — ухили се човечето. — Дойдох да си поприказваме. Благодаря ти, дете ме избави днес от калта. Ще остана при тебе. Приятели ще станем. Омръзна ми вече да скитам по чуждите джобове и кесии... Пък и какви лоши хора има по света... Леле, леле, Любчо, да ги знаеш само!... Хе, хе, хе... кхе, кхе, кхе! — задави се пак човечето от смях.

— Защо се смееш? — попита Любчо.

— Смея се на онзи... ки-ки-ки! На онзи пияница, у когото бях вчера вечер... Ама го набиха! Напердашиха го в кръчмата... затова се смея... През деня той пренася въглища у едни хора. Дадох му за работата заплата мене и още деветнадесет мои братчета. В джоба си имаше и други... И хоп! Право в кръчмата. Пи ракия, пи — чак до полунощ. Напи се, пък не иска да си отиде. Псува кръчмаря. Пък като го хванаха кръчмарят и момчето му, дръпнаха му един бой и с ритник отзад — хайде на улицата... По-рано бях у един друг разсипник. Той получи наследство от баба си. Пропиля го. Сега спи по скамейките в градската градина... Преди месец пък три дена лежах в мръсния джоб на един апаш. Пипнаха го в полицията и ме освободиха.

— Ами кой те почерни така? — зачуди се Любчо.

— Кой... Едно лошо момче. Майка му боядисваше прежда, а то ме пусна в котела с боята, да види какво ще стана... Оттогава съм черно. Никой не може да ме изчисти.

— Че ти все у лоши хора си било! — съжали го Любчо.

— Ба, и у какви добри съм бивал аз! Ей, Любчо, не ме гледай — цяла България съм пребродил аз!

— Ха, сега вече лъжеш! — засмя се Любчо.

— Лъжа ли! Слушай бе, че аз съм построил всички къщи в България. Аз и моите братчета... И железниците, и параходите, и фабриките. Всичко, всичко! Че по-рано аз и у баща ти съм бивал. Нали ние построихме вашата къща преди три години... Само че тогава още не бях толкова черно... — въздъхна жално човечето.

— Не ти вярвам! Много се хвалиш! — подразни го Любчо.

— Хваля ли се? Тогава нека опитаме! Какво искаш да ти купя?

— А можеш ли ми купи кожена чанта? Ха да те видя де!

— Мога, ала само ако ме слушаш, каквото ти кажа!

— Ще видим, ако е добро...

— Слушай, още утре ще поискаш от татка си да ти купи една железна кутийка, като на лелината ти Пенка, дето си пуца в нея левчета. Знаеш ли я?

— Знам.

— Заключение я, пусни ме вътре и всеки ден пуцай там по едно-две мои братчета...

— Ахаа! — изсмя се Любчо и отвори очи.

Навън вече грееше слънце. Той много се зачуди, като видя, че няма никакво човече до леглото му, а черното левче си е все там, в кутията. Подире Любчо мисли-мисли и на обяд поиска от татка си железна кутийка. Вечерта баща му донесе кутийката. Тя се казваше „спестовна касичка“. Той му я подаде, тупна го по рамото и му каза:

— Де, Любчо, пусни сега нещо вътре.

Любчо пусна черното левче, а татко му — една двадесетолевка. След няколко месеца, срещу Коледа, отвориша касичката и Любчо получи кожена чанта с две преградки, с ремъци на гърба... Запази си само черното левче.

— Аа, него не давам! — извика той на майка си. — Него ще го пусна пак в касичката. Искам левчето да ми събере за лятос пари за гумена туртунетка...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.